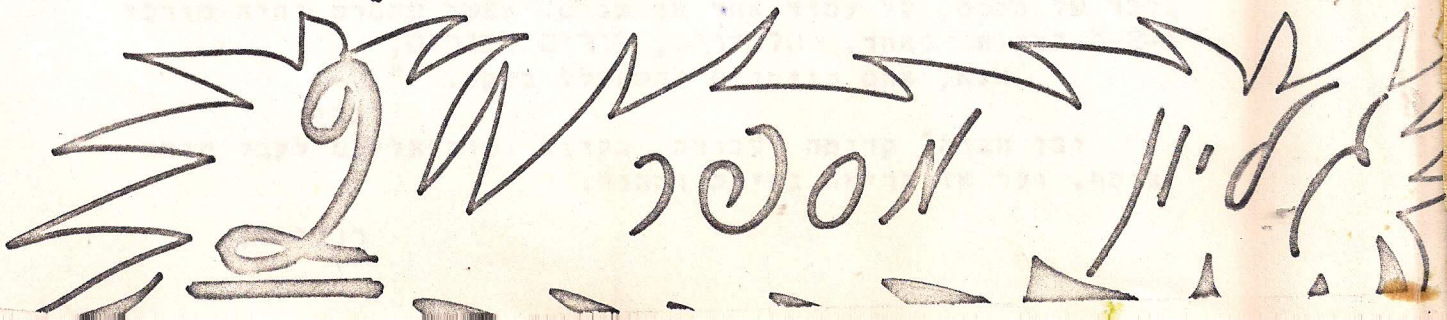
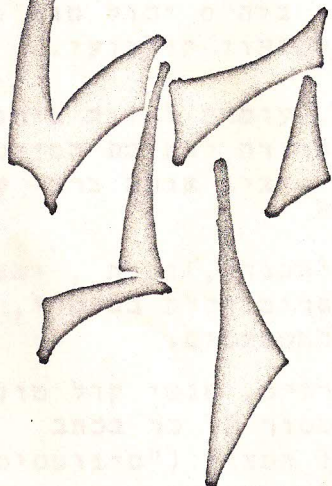
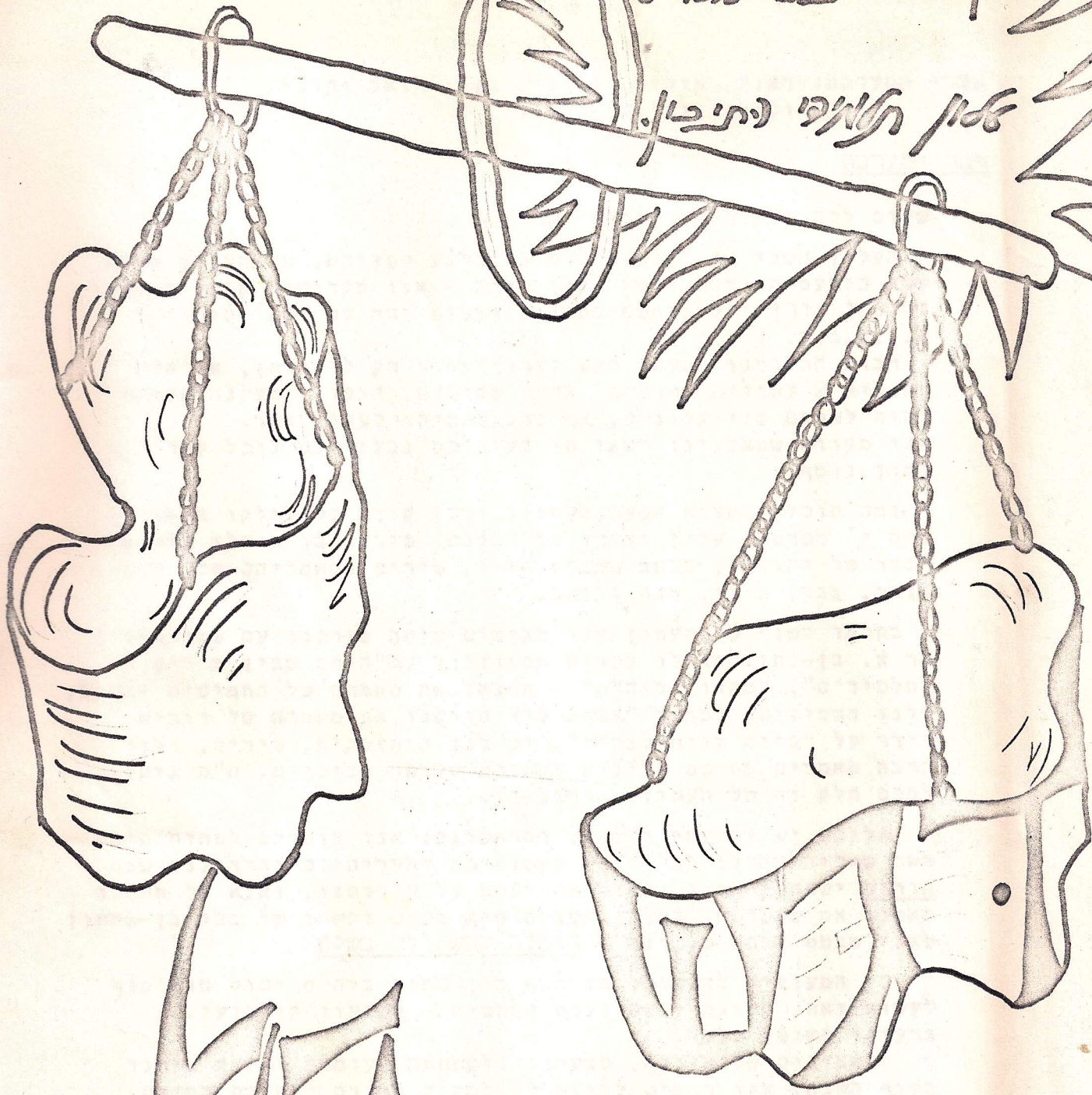

"קול הרעם" מפריס

אין תאפי ניתבאן.

חברי המערכת: דפנה, אורית, ג'וזי, בני, יואב ורונני ומורנו גבי בן-שמחון

דבר המערכת

שלום לכם תלמידים ומורים יקרים:

העלון השני של "דגש-קל" מונח כרגע לפניכם, אך העתון הפעם שלא כבפעם הקודמת נושא אופי שונה - אנו מקדישים אותו לחברנו יהונתן פורן ז"ל שנספה בתאונת דרכים יחד עם משפ" סימון ח.נ.צ.ב.ה.

רבות התלבטנו המעט, האם לערוך עלון זק ליהונתן, או האם להוציא 2 עתונים נפרדים. אחרי שקולית, הגענו למסקנה שכדאי יהיה לפרסם שני עלונים, אך נחלקם ביהד כעתון אחד. אני מקווה שמאמצינו ישארו תן בעיניכם ובעזרתכם נוכל לפרסם עתון נוסף.

ומה תוכלו למצוא הפעם בעתון? ובכן קודם כל בחלקו הראשון, כתה י' מפרסמת עלון לזכרו של יהונתן פורן, בו תוכלו למצוא חבור של יהונתן, מכתב שנשלח אליו, שירים ומאמריהם של: ד"ר שנהר, גבי, גילי, דנה ויואב.

בחלקו השני של העתון אנו מגישים שיחה שערכנו עם שגרירנו מר א. בן-נתן. תוכלו למצוא סמפוזיון על "היחס שבין מורים לתלמידים", "מהווי ביה"ס" - תמצאו את מאמדם של החמישית וכמובן שלנו השמינית, במדור "אכפת לי" סובגנו את מאמרה של דורית וידר על "גיוס בנות לצה"ל", יש לנו הורוסקופ, שירים, ועוד הרבה מאמרים מתוכם קלילים ומתוכם שיותר רציניים. ס"ה ניתן לסכם חלק זה של העתון - כדגש-קל...

אליכם יש לי שתי בקשות, והראשונה: אנו עומדים לפתוח תיבת דאר שאליה תוכלו לשלוח את בקשותיכם והערותיכם וברצוננו שגם הורים ישתתפו איתנו ויחזרו את דעתם על עבודתנו, זאנא על תחסכו מאתנו את שבטיכם. בקשתי השניה הוא בעצם בקשתו של גבי בן-שמחון שאני מצטט אותה כלשונה: הזמנה להשתולל בשקט

" כל המעוניין להשתולל בצורתא בין כתלי ביה"ס יכול סוף סוף לעשות זאת, הכונה להשתוללות אסתטית - לשגעון קולנועי. הרעיון באופן כללי:

השמינית של אילנה, לצערנו ולשמחתה, עומדת לעזוב אותנו בסוף השנה. אנו רוצים להגיש לה כמחנה פרידה למסיבת הסיום "תמונת מחזור" מיוחדת במינה - סרט משגע שיציג אותה בראי עקום וישר, ברצינות ובצחוק בקצרה: "דגש-קל".

הסרט ברוחב 8 מ"מ ובאורך 10 דקות (המנהל, נקוה, ימצא לו מימון) יבוצע כולו - החל מכתובת התסריט וכלה בבימוי, משחק, צלום, עריכה, קול, מוזיקה וכו' - ע"י המשתתפים.

לשם כך דרושים שחקנים, צלמים, עורכים, אנשי קול מוזי קאים וכו'. מי שהושב עצמו כזה שלא יחביש, ימסור על כך בכתב למערכת. לעת עתה מוזמנות הצעות לתסריט: תמצית ("סינופטיס") בלבד של הסרט, על עמוד אחד או שניים. אפשר שהסרט יהיה מורכב מ-2-3 הצעות כאחד. ותלמידים, הורים ומורים, אנא, אתם מוזמנים להשתולל בשקט. "

גבי

ובן חברה קדימה לעבודה, בקרוב נשוב אליכם לקבל חומר נוסף, ועד אז קריאה נעימה ומהנה.

לזכר

שנת

תש

ממלאת שלושים למותם של תלמידיו והכריזו
רוח' ועודד סיאון
יהונתן פורו
אשר נלקחו מאתנו בדמי ימיהם
המומים ומזוטעים
בית הספר ע"ש משה שרת בפאריס

הזכרון

מֵהַצֵּד אֶדְבֵק מְרַחֵקִים - צִפְּתָם אֶלֶּם.
 לֵאמֹר יֵרָק בְּתַעֲבֹרֶת הַיָּדָר,
 יָבִיב - אֲמִינִים, אֵלָּא נִיָּשׁ רַע הַיָּדָר
 וַיִּקְרָב אַחֲרָיִם אֵלָּא נִסְוִים.

אֶעֱיֵק עֲמִית יוֹרְתָן?.. מֵהַ עֲמִים
 בְּתִיב אֲדָם בְּעוֹלָם הַבּוֹיָם!
 אֵל עֵבֶר בְּמַחִיר הַחַיִּים עֵשֶׂת
 אֵת מֵעַל הַדָּבָר הַכֶּלֶם

מֵשִׁיר רַחֵם.

3 פעמים פגשתיו פנים אל פנים במשך התקופה הקצרה שבה שמשתי כמנהל. לא לימדתי בכיתתו ונכנסתי אליה לעתים רחוקות בלבד, ובכל זאת נחרתה תמונתו בזכרוני. הזמן לא יעמד מלכת, ובדרך הטבע אט אט משכיחים גבורי שכול חדשים זכרם של קודמיהם, אבל זכרו של תלמידי יהונתן ישאר עמי לעד.

טבעי הוא - כדברי זלמן ארן ז"ל ע"י קברו של משה שרת כי " כל תקופה יודעת שבט קטן וקטן של ראשונים שהיו לאחרונים "; אבל פטירתו של יהונתן מן העולם אינה טבעית ואינה מתקבלת על הדעת. טרם מלאו לו 15 שנים ולא נתן לו לפתח את סגולותיו הרבות ולחרום מעצמו למשפחתו ולעמו.

פנים רבות היו לי וכל אחת מהם עמו לילי חלילה ליהונתן אחר.

זמן קצר אחרי שחזר מארה"ב קרה מקרה חמור בכיתתו והוא עד יחידי המסוגל לגלות מה בעצם התרחש. הזמנתיו לגשת לביתי בשבת. קרוב לשעתיים שהה בדירתי. אהבת החברה, נכונות לעזור לזולת ולמעלה מהכל שמירת האמת היו התכונות אותן גילתי באפיו בשעת הבריור. למען האמת היה מוכן להגיד דברים שעלולים להזיק לחברו הטוב, אותו אהב בכל לבבו. בנימוס ובהערכה דבר על מורו וזאת למרות שבקר בחריפות - וללא פחד - את מעשיו. דגל בגישה ישירה ולבבית. כאשר נעל מאחוריו את הדלת בשעת פרידה היתי גאה בנער שנמסר בידנו לחינוך.

ושוב יהונתן אחרי יהונתן ידע עד כמה אני מודאג מניחוק הנוער הישראלי בפאריס מעמיתיו הצרפתים. עד היום לא ברור לי אם בא כדי להגן על חבריו (ועצמו) שאינם עושים דבר לשנוי מצב מביש זה, ייתכן וגם היתה בכוונתו לנחמני על כשלוני בנדון. ושוב הראה יכלת בקרת חריפה וראיה חדה. חרוטים בזכרוני כיצד השוה את הצעירים היהודים בניו יורק אותם פגש והצרפתים אותם רואה יום ביום בבית ספרנו. כפועל יוצא נסה להבהיר לי מדוע מרגיש נער ישראלי בטוב שם ורואה שליחות וטעם לשהותו בחפוצת אמריקה ואילו כאן אכזבה, מפח נפש ומרירות הם נחלתו.

ובכל זאת הבטיח שאם אציג בפניו הצעה שיש בה שמץ של סיכוי לקרב לבבות יקבל על עצמו כל תפקיד שאטיל עליו - וחבל שהצעה כזאת תוגש לכיתתו רק אחרי שהוא לא יוכל להגשימה.

ושוב יהונתן אחר. כשבוע אחרי השיחה הנ"ל פנה אלי בשעת הפסקה ובקש לדעת כיצד יוכל להיות לעזר לאחיו הצעיר אותו אהב והעריך. לעתים רחוקות שמעתי מהורה נתוח כה בוגר כפי ששמעתי מיהונתן. ההפסקה באה לקיצה והחלטנו להמשיך ולהחליף דעות במועד אחר - מועד שלא יהיה לעולם.

כך היה הנער יהונתן וכך יכון זכרונו בקרבי לעתיד.

תהא נשמתו צרורה בצרור החיים, ויהי זכרו ברוך.

ש. שנהר.

יהונתן - על במותיך.

את יהונתן קטפו מאתנו באפן אכזרי ולא לפי הכללים.
כולנו נידונים לשקיעה ביום מן הימים - זהו האבסורד , שבמשחק זה
שנקרא להיות חי. משחק שלא אנחנו קבענו את כלליו , אבל את
יהונתן לקחו לא לפי הכללים. כמו במשחק בתוך משחק.

יהונתן - תערובת יפה של ילדות קונדסית מאופקת ובגרות המתבשלת
בשקט. תמיד החיוך בעינים , בשפתים - והתבונה.

במשך שנתיים לוינו אותו כמורים ומחנכים. בביה"ס מצא כמו בית
נוסף. הכתה שלו היתה לו כמו קן. היה לו טוב להיות בתוכה ,
בין חבריו , ולהם היה נעים להיות עמו. המקום שלו נשאר ריק
מאד. והכתה פתאום קטנה.

עמכם הורים ואחים יקרים - אבדנו גם אנו את יהונתן ,
בית הספר איבד את אחד מטובי תלמידיו , וכתה י' איבדה בו
חלק מעצמה.

אך בלב כולנו נותרה פנה קטנה , בפנה זו ישאר יהונתן שמור תמיד
חינני , עליז וחי.

אילנה וגבי.

אין דבר קשה ואכזרי מגורל המחייב נער צעיר לבכות את חברו
 הקרוב , בן - גילו . רעות אמת אינה נקנית , בקלות - והנה באיזו
 מהירות ובמחי יד ממש הגורל מבטלה . חבר אמת קונה לעצמו משכן עולם
 בלב , ומותו הנו נגיסה אכזרית מבשר הלב . לפעמים בשעות ערב כשאני
 יושב לבד וחושב עליך - מיד אני גולש למחשבות , אולי סחמיות עליך ,
 על מות ועל גורל בכלל ושוקע במין תהום של יאוש ואז - ודוקא אז ,
 פתאום פעולות שגרתיות ויום יומיות כמו מתן מחברות , עזרה בשאלות
 ואפילו החלפת דעות מבדחת על מערבונים קשוחים ומורים "רעי - לב"
 מקבלות נופך חדש לחלוטין . יהונתן ! עז הרצון שוב לחזור ולהזכר
 באותם ימים טובים שלמרבה הצער רק עתה יודעים להעריכם באמת ובתמים . -
 מנסים להאחז בהם כטובע בקש - אך הכל אבוד . ואז בהרגשת היאוש האיומה
 הזאת , וקשה שלא לקלל בזעם - "ארור המות" - אולם אם חברים כה טובים
 הולכים לעולמם אפשר רק עוד להפליט " ארורים החיים " ושוב לשקוע
 ולשקוע.....

יואב תדמור .
 (י"ב הומנית)

יונתן , התלמוד ואני.

- איהו דעור , אני כבר לא מבין שום דבר מה בעצם הסתירה ומה רוצה רבי יוסי ומה רב הונא , עם מי הם , אוף התלמוד הזה הכל הסתבך לי .
- מה זה בכלל לא בעייה. תלמד את הפטנט ממני כשעמי ורוני מתחילים להתוכח עם המורה , תעזב לרגע את התלמוד וחשוב על משהו אחר וכשיגמר הוכוח חזור לתלמוד ותשע מה המורה אומר ואז אף פעם לא תאבד את הידיים והרגליים , עמי ורוני טחם סבלבלים במוח בלי טעם.
- כן , כן , בטח בואי נתערב שלא הבנת שום דבר .
- התערבנו , בעצם איך אוכיח לך ?
- אני איסית לא הבנתי כלום אבל מכוון שאת הבנת את הכל בואי והסבירי לי , אני לא יודע מה אעשה למבחן זה מדי מטובך .
- בהכנסה הגדולה אסביר , טוב ?
- ההכנסה הגדולה הגיעה ויונתן ואני התחלנו .
- אז , בעצם מאיפה אתה לא מבין ?
- אני לא מבין שום דבר. את כל הוכוח בין ת"ק ורבי יוסי וחייא בר רב ורב הונא .
- הממלתי בהסבר לפעמים הייתה לי הרגשה שהנה יונתן נצח בהתערבות אבל איך שהוא הצלחתי להעיף מבט לדף שבו טוכם השעור ולהסביר לו . בסופו של דבר יונתן הביך את החומר ולאחר המבחן הודיע לי .
- גילי , אם הצלחתי במבחן הרי זה בזכותך , את יודעת להסביר יותר טוב מהמורה !!!

גילי אבוטבול .

(כיתה י')

רגשות הם דבר פרטי , אישי , וכן דבר מופשט ונרחב.
יש ובלבד מערבולת של רגשות הומים וגועשים רוצים לפרוץ החוצה ,
להסתחרר מכבלים. אך איזה מעצור מסוים אומר לך רגע ! עצור !
צולי הדבר יראה כמזויף ? כמסולף ? כבלתי אמיתי ? משום כך קשה
לי לבטא את מה שאני מרגישה בעוד שהרגשות כנות ואמיתיות. הכל
פרי כל כך , כל כך כואב וקשה , דוקא בלב. מדוע זה חייב היה
לקרות ? מדוע הגורל כה אכזרי ? כל כך לא מביין ? מדוע לקח עמו נער
צעיר בדמי ימיו ? בסופו של דבר דינו של כל בן תמותה למות. אך
מדוע בגיל כה רך ? באופן פתאומי וכה אכזרי , שהחיים עוד לפניו ,
שהנעורים בעורקיו , בנפשו , בכל כולו , שהכל עוד וורוד ומושך ?
השאר אחריו הורים שכולים , חלל ריק , כמיהה עזה לצעוק , לקלל ,
לבדף את החיים. הוא נפרד מאתנו אך לא לנצח. ישאר אותו חיוך ,
אותו צחוק עליז שנשמע לעתים כה תכופות אותו מבט בעינים החומות ,
ואותה דמותו של יהונתן.

אך החיים נמשכים , בבוקר זורחת השמש , בלילות מאיר
הירח וביניהם אותה שגרת חיים אפורה של למודים ומבחנים. אך שעות
היא לחשוב שישכח מאתנו. לא! לא! לא!

דנה גרנות.

(כיתה ג')

לזכר יהונתן ז"ל.

באנו לשם עם פרחים - ועם זכרונות.

כולנו באנו. כאילו נמשכנו על ידי כוח סמוי, נסתר, בלתי מוגדר.

לא הבאתי מסביב, אך ידעתי שהאחד, חג עגולים ברגלו בעפר, שעדיין היה

זה, שספני כובש את ראשו בקרקע ונושך בשפתיו.

כי שהוא התפרץ בתום וטען שעוד היו לו לפחות ששים שנה לחיות,

אלבלי... לו לא היה קורה מה שקרה.

אבל נשבר לי !!! נמאס לי לחיות בעולם בו שולט הגורל ! נכון

הידענו שפעם זה צריך היה לקרות, ושמי שהוא צריך ליפול ראשון, אבל...

ובסופו של דבר, כואב לנו, ולא לו. מדוע כרתו לנו אבר שיכול היה

לחפש לנו עוד ששים שנה ?

ומדוע בכלל נגדעים אברים בצורה כזו ?

במה חטא אותו אב שכואב לו, כאב כזה שאינני ראוי לנסות לתארו.

המה עשתה אותה אם שנשארה עם חלל ריק, עם הדים של זכרונות, ועם

הזכרונות מצהיבות ? !

רצינו כולנו להשאר שם, ליד הקבר הפתוח, ולעצור את הזמן, אבל

ידענו שזה בלתי אפשרי.

אז השארנו שם את הפרחים, אבל את הזכרונות אספנו, ולקחנו

אמנו.

הוא הלך ...

וצערו נשמעו מרחוק.

הוא הלך ...

ועיניו רצו עוד לצעוק !

לצעוק על החמט לצעוק על השוד

לצעוק , ולבכות , ולזכור עוד ועוד.

אזכור את עיניו שנחלו בשחקים

ראת היוכו שבא כה לפעמים

ראת שתי שפתיו שידעו כה היטב

לקלוע תמיד ישר אל הלב

הוא הלך ...

ולפתע ליבי הוא כה ריק

הוא הלך !

ולפתע הכל בי נמק

הכל היה פתע כל כך מיאש

המקור דמעותי נעשה כה יבש

שוב רציתי לבכות

שוב רציתי לצעוק

ולבסוף בזעקתי עד אין סוף עד אין סוף.

בלהה היימן .

(כיתה ט')